

Lieve lezer..Wat is het een onuitsprekelijk voorrecht als wij niet alleen in dit leven op Christus zijn hopende. Als dat zo was, waren we de ellendigste van alle mensen.

Maar nu: Christus is opgestaan!

Nu hopen wij hetgeen we niet zien. En de hoop zal niet beschamen, omdat de liefde van God in onze harten wordt uitgestort.

Gezien uit onze eerste vader Adam, is er een eeuwige achteruitgang. Maar vanwege de dood en de opstanding van onze Heere Christus is er nu sprake van een gestage vooruitgang.

Immer voorwaarts! "Zalig", die in Hem geloven. Elke stap..iedere krankheid, brengt ons dichterbij huis, bij het leven, bij de gezondheid. Ja, 't kan ons hier zo onoverkomelijk schijnen.

Ach, wanneer zullen we alles "te boven" zijn? Nooit geen vervloeking meer..geen zonde..geen zondige gedachte.

Nu dragen we nog het beeld van de aardse Adam. Het natuurlijke is eerst, daarna het geestelijke. Maar alsdan zullen wij gelijkvormig zijn aan Zijn verheerlijkt lichaam.

Je zou wel eens om de hoek willen kijken in het land der belofte. Maar Hij zegt: Gij hebt lijd-

zaamheid van node!

Onlangs droomde ik..meestal niet veel goeds.. van twee moderne "kerkvaders". In die droom zag ik de zeer geleerde en strijdvaardige Dr.Schilder. In de droom zag ik ook Dr.Noordmans, een opponent van Dr.Schilder.

Dr.Schilder stond daar met een glinsterend zwaard voor Dr.Noordmans. In mijn waarneming had het gezicht van Dr.Noordmans iets ingetogens en het gezicht van Dr.Schilder iets uitdagends. Het hoofd van Dr.Schilder was ook groter dan het hoofd van Dr.Noordmans. Opeens zag ik ze voor de hemelpoort staan. 't Leek of de poort wat langer dichtbleef dan gewoonlijk. Het mesje van Noordmans en het glinsterend zwaard van Schilder vielen op de grond. Schilder werd steeds kleiner en Noordmans verloor eveneens veel gewicht in die spanne tijds. Tenslotte gaven ze elkaar een handje en blikten uit zeer grote verootmoediging naar boven.... Toen was de droom uit.

Terwijl ik er over nadacht, meende ik ze, ieder voor zich, te horen zeggen: Wie ben ik, dode hond, dat ik binnen mag komen. Dat zal me toch een "vrijmaking" geweest zijn!

"Mede gezet in de hemel in Christus Jezus".

Efeze 2:6b

Paulus heeft aan de ene kant ons verklaard, dat wij dood zijn, dat wij gevangen gehouden worden in de slavernij van Satan.

Och, wat zijn dat verschrikkelijke dingen! Maar nu stelt hij daartegenover, dat wij niet enkel door God bemind zijn, maar ook dat Hij ons door Zich heeft verheerlijkt en dat wij uit de diepten der hel hoog opgeheven zijn tot het koninkrijk der hemelen; dat Hij ons daar een plaats bereidt en ons de overwinning geeft met de engelen. Wanneer wij nu dit horen, moeten wij wel als te versuft en afgestompt van zinnen zijn als wij nu niet ons gedrongen gevoelen om van ganser harte de onuitsprekelijke goedheid Gods te verheerlijken en te besluiten zò aan Hem verbonden en verplicht te zijn, dat wanneer wij ons gehele leven niet anders deden dan de genade te prijzen, die wij van Hem hebben ondervonden, dit eigenlijk nog niets zou zijn. Om die reden heeft Paulus inzonderheid geschreven, dat wij met Jezus Christus tot in de hemel gezet zijn. Daaruit hebben wij een vermaning te verkrijgen, die ons van veel nut kan zijn, deze namelijk, dat hoewel wij hier in het slijk verkeren en als arme kikkers laag bij de grond blijven, wij deze toestand toch geduldig hebben te verdragen, daar ter andere zijde God ons zo hoog verheven heeft, ons, die toch niets waren, ja, niet anders dan verachte schepselen zijn..

Wij moeten dus niet dromen van een aards paradijs op deze wereld, waar wij geen geharrewar en narigheid meer hebben. Wij moeten er op rekenen, dat wij niet altijd aangenaam bejegend zullen worden en wij moeten ondertussen plaats geven aan het geloof, zoals ik reeds gezegd heb.

Calvijn.

Januari. 't Is nu toch echt winter geworden.
Een maand geleden schreef ik nog over het
groene gras en koeien in de wei.

Nu kunnen we beter beginnen met Guido Gezelle:

Vol naalden vliegt de lucht,
vol priemend ijsgekertel,
dat glinstert in de zon,
en, met den asemtocht
gezwolgen, kilt en kerft
de kele en 't haargespertel,
dat in de neuze temt
den toevoer van den locht.

't Is bijtend koud. Een spree
van witheid, ongemeten,
't Zij waar ge uwe ogen vlucht,
ligt overal verspreid;
't Is snee tot in uw huis,
't Komt mee door al de spleten;
't Is snee, 't is immer snee,
en al sneeuwittigheid.

De wind komt,
wild en boos,
gesnoeid uit
alle gaten;
geen ruste en wilt
hij, eer
hij eenmaal weten zal
dat 't volk verdwenen is,
en hem wilt meester
laten....
't Is bijster, bijtend koud,
en 't wintert overal.

Zulk winterweer hebben we lange tijd niet mee-

gemaakt. We zijn er niet meer aan gewend. Als ik me, kleumerig, met koude voeten door de sneeuw begeef, kijk ik met verbazing naar de dartelende jeugd. Zij schijnt de kou niet te voelen, en rolt en dolt door de witte wereld.

Zondag, na de preek, op het kerkplein, zag ik de bengels al direkt sneeuwballen maken.

Een waardige en aardige toepassing na de dienst. Als vader Hellenbroek dat gezien had! Een waarschuwing: Jongens, handelt zachtjes met ons, oudere mensen.

Hebben jullie in de krant gelezen van die mevrouw, die door een sneeuwbal werd geraakt? Nou..ze stak de sneeuwballengooier een mes in z'n bil!

Voor de zieken vertel ik nog een staaltje van jeugdige overmoed: Op nieuwjaarsmorgen ging de kerkeraad, na de dienst, het geld tellen.

Het zeiltje werd op de tafel gelegd en de zakken daarop omgekeerd. Nou moeten jullie, oude vriend en vriendin, eens raden wat er uit de zakken rolde!

Jullie denken natuurlijk: Guldens..rijksdaalders..tientjes enz. Ja, dat ook, en dat was het ergste niet. Maar opeens rolde daar op het zeiltje een...rotje!

De schrik onder de broeders was groot. Wie heeft dat snode plan bedacht..om onze eerwaarde kerkeraad op te blazen?

Gelukkig was er geen vuur op de tafel,..dan waren de gevolgen niet te overzien geweest. Nu wordt het toch ook tijd dat ik een pluimpje geef! Jullie zijn, met al die kerkdagen, trouw naar de kerk gekomen! We hebben jullie heus wel horen zingen.

Als we zingen, kijk ik wel eens over het randje van de preekstoel om te zien wie er alle-

maal meedoen.

Dan zie ik meteen onze Lars, onder begeleiding van zus Maaike, door de kerk marcheren.

Dat is altijd weer een plechtig moment.

Met Kerstfeest hebben jullie ook goed je best gedaan.

Al de grote en kleine mensen die hebben geholpen..gezongen..geblazen..gedeeld en gespeeld: Vriendelijk bedankt!